

A szent és a farkas (Lazzaro felice – 2018)

Kun Arnold

A művészet szubjektív, ezt biztosan mindannyian hallottuk már életünk során. Ha ránézünk egy festményre, ami egy banánt ábrázol, van, aki magát a gyümölcsöt látja csak és van, aki a 19. század hímsoviniszta arisztokrácia felemelkedését és a társadalom kizsákmányolását. A művész filmekkel sincs ez másképpen. Nagyon fontos, hogy milyen elvárásokkal, milyen hangulatban, és ami a legfontosabb, hogy milyen kulturális háttérrel rendelkezünk, amikor egy ilyen típusú filmet készülünk megnézni. Szeretek előzetes nélkül megnézni egy filmet, hogy legyen minden meglepetés, ám a *Szent és a farkas* esetében mégis megszegtem ezt a „törvényemet” és vegyes érzésekkel ültem be a filmre.

Az olasz származású, Alice Rohrwacher –rendező és forgatókönyvíró – **az idei Cannes-i filmfesztiválon ezzel a filmjével nyerte el a legjobb forgatókönyvért járó díjat.** Az alkotás két felvonásból, az Esemény előtti és utáni történetekből áll össze. A cselekmény egy gyönyörű szép itáliai vidéken játszódik, egy dohánytermelő birtokon, ahol kettő-három nagycsalád – körülbelül 30-40 fő – él. Mindannyian a márkinő (Nicoletta Braschi) alárendeltjei, aki csúnyán kizsákmányolja ezeket az embereket. Feles gazdálkodásban

foglalkoztatja őket és az adósságuk folyamatosan csak nő. Annak ellenére, hogy a rabszolgatartás már régen be van tiltva, **az eseményeket mégis egy igaz történet inspirálta.** „*Én kihasználom őket, ők pedig kihasználják, ugráltatják azt a fiút [Larazzo] ott. Ez egy ördögi kör.*”- hangzik el a márkinő szájából a mondat. Azt gondolnánk a munkások életkörülményeiből, ruházatukból, hogy a 20. század elején játszódik a film, aztán előkerül a modern villanykörte, egy kinyitható mobiltelefon, egy walkman. A rendező ennél a filmnél is egy Super 16mm-es kamerát használt, amivel megadta ezt a fajta régies, szépia effekttel gazdagított érzést.

Lazzaro (Adriano Tardiolo) egy jóságos, jámbor, másoknak talán együgyű fiúnak tűnik. Nem ismeri a hazugságot és mindenkinek segít, aki rászorul vagy megkéri. Ezt sokan ki is használják, ahogy látjuk is a filmben. Olyan feladatokat bízunk rá, amit mások nem szívesen vállalnának. A márkinő fia, Tancredi (Luca Chikovani) megrendezi a saját elrablását. Lazzaro megtalálja, de a gazdag fiú megkéri, hogy ne árulja el hollétét és segít neki kicsikarni az anyjából 1 millió líra váltságdíjt. A két fiú összebarátkozik, ám Tancredi inkább inasként vagy még inkább kiskedvencként tekint a jóságos fiúra. Az egyik lány hívja a rendőrséget az eltűnt úrfi miatt és ez vezet a márkinő bukásához. **Lazzaro lázasan megy hazafelé, amikor történik vele valami. Magához térése után látja, hogy sehol senki és ekkor veszi kezdetét a misztikus utazása.**

Annak ellenére, hogy Adriano Tardiolo első szereplése volt a nagyvásznon, a *Szent és a farkas* című film, mégis tökéletesen hozta Lazzaro karakterét, ehhez persze nem volt elég a színészi játék, sokat hozzátett a tekintete és az arcberendezése is. Ha valaki ránézett legszívesebben magához ölelte volna és felolvasott volna neki egy mesét, olyan ártatlan gyermek kisugárzása volt. Van aki szerint egy szellem, van aki azt állítja, hogy szent, egyeseknek pedig egy kabala figura, ami szerencsét hoz. A film hangulata és látványvilága magáért beszél. **Az olasz tájak hatására az emberben olyan érzés törhet fel, hogy itt hagy csapat papot és belevág egy olaszországi körtúrába.** A művész filmekre jellemzően, sokszor nem volt aláfestő zene, csak egy-egy eseménynél, de egyáltalán nem volt zavaró vagy legalábbis bennem nem volt hiányérzet. A korábban említett Esemény utáni rész, amelyről nem fogok beszélni, mert azzal lelőném a poént, **olyan mai eseményeket és politikai megnyilvánulásokat, valamint társadalmi, emberi normákat mutat be, hogy ráveszi az**

embert, hogy álljon meg és gondolkodjon el egyes dolgokon. Egy jelentben láthatjuk majd, hogy az emberi butaság és civilizáltnak mondott emberi arrogancia mire képes.

„A szent és a farkas” nyerte az Európai Egyetemi Filmdíjat

2018. december 15. szombat 15:21

Magyar Kurír

Az Alice Rohrwacher rendezte „A szent és a farkas” című film nyerte el a 2018-as Európai Egyetemi Filmdíjat (EUFA) – közölte az Európai Filmakadémia (EFA) és a Filmfest Hamburg december 10-én.

Az elismerést december 14-én, pénteken adták át Sevillában, a 31. Európai Filmdíjgála keretében rendezett fogadáson – olvasható a filmakadémia MTI-hez eljuttatott közleményében.

A díjra jelölt filmeket 22 ország 22 egyetemének diákjai tekintették meg, majd mindegyik intézmény kiválasztotta a maga kedvencét. A részt vevő egyetemek egy-egy képviselője egy kétnapos vitarendezvényen döntött a végső győztesről.

A zsűri értékelése szerint *A szent és a farkas* „az olasz neorealizmus konvencióktól mentes, modern értelmezése 16 milliméteres filmen, amely túllép a földrajzi és stílusbeli határokon. A film bemutatja, hogy miként zajlik az emberek kizsákmányolása és kihasználása modern világunkban, miközben olyan

témákkal szembesít, mint az osztályharc, a szegénység és az ideológiák, mindezt a főszereplő, Lazzaro szemén keresztül.”

Az Európai Filmakadémia és a Filmfest Hamburg kezdeményezésének célja egy fiatalabb nézőközönség bevonása, az európaiság gondolatának terjesztése, valamint az európai mozi szellemiségének megismertetése az egyetemistákkal. További cél a filmes oktatás, valamint a vita kultúrájának népszerűsítése.

A 2018-as Európai Egyetemi Filmdíj támogatói a Joachim Herz Alapítvány, a Bundeszentrale für Politische Bildung, a Creative Europe Desk Hamburg, valamint a NECS- Film és Médiatanulmányok Európai Hálózata. Az Európai Filmdíjakat december 15-én, szombaton adják át.